

Prima instanță: Judecătoria Florești (jud. L. Grădinaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. St. Procopciuc, E. Grumeza, O. Moraru)

ÎNCHEIERE

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Roman Morari,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Roman Morari
împotriva Societății pe Acțiuni „Servicii Comunale Florești” cu privire la exercitarea
obligațiilor contractuale,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 10 octombrie 2017, prin care s-a respins
apelul depus de Roman Morari, cu menținerea hotărârii Judecătoria Florești din 10
noiembrie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La 25 martie 2016, Roman Morari, a depus cerere de chemare în judecată împotriva
SA „Servicii Comunale Florești”, prin care a solicitat conectarea la sistemul de
alimentare cu apă, a imobilului amplasat pe str. V. Lupu, nr. 76/3, or. Florești, prin
montarea contorului, și încasarea prejudiciului moral, în sumă de 100000 lei și a
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că în baza contractului de vânzare-
cumpărare nr. 6678 din 25 iulie 2012, a devenit proprietarul bunului imobil amplasat pe
str. V. Lupu, nr. 76/3, or. Florești.

Reclamantul a menționat că la 12 august 2013, a încheiat cu SA „Servicii
Comunale Florești”, pe un termen de doi ani, un contract de alimentare cu apă potabilă,
recepționarea apelor uzate și deservire tehnică, care a intrat în vigoare la data semnării
de către părți. După încheierea contractului, a îndeplinit toate condițiile, inclusiv tehnice
și procurarea contorului.

Reclamantul a indicat că se consideră prelungit contractul nominalizat, încă pe un
termen de un an, în cazul în care nici una din părți în termen de 1 lună până la scadență,

la caz 12 august 2016, nu și-a declarat intenția de a-1 rezilia.

Reclamantul a precizat că, la data de 06 august 2013, imobilul a fost conectat la sistemul de alimentare cu apă, prin montarea contorului, de către pârât, iar la data de 12 august 2013, a fost dat în exploatare și posesiune apometrul, precum și cablul radio.

Reclamantul a afirmat că, la data de 24 iulie 2014, a depistat că imobilul a fost deconectat de la sistemul de alimentare cu apă, prin demontarea contorului și instalarea cepului. În acest sens, a solicitat explicații de la pârâta SA „Servicii Comunale Florești”, iar prin răspunsul acesteia nr. 3187 din 22 august 2014, i s-a comunicat că imobilul a fost deconectat de la sistemul de alimentare cu apă, din motivul existenței unei datorii în sumă de 1753, 71 lei, inclusiv și pentru un volum de 37 m³, consumat de Roman Morari.

Reclamantul a menționat că, în adresa sa, a fost expediat bonul privind achitarea sumei datorate pentru perioada de 01 octombrie 2015 - 31 octombrie 2015, 01 noiembrie 2015 - 30 noiembrie 2015, pentru un volum de 37 m³ pe numele –Lucinschi L.G. Astfel, datoria indicată, conform răspunsului nr. 3148, recepționat la data de 24 iulie 2014, nu este o datorie sa, însă a consumatorului Lucinschi L.G.

A precizat că, imobilul amplasat pe str. V. Lupu, nr. 76/3, or. Florești, a fost procurat de la Larisa Gîdei și Victor Gîdei, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 6678 din 25 iulie 2012. Astfel, nu se atestă faptul că Lucinschi L. G., consumatorul indicat în bonul de plată, ar fi predecesorul datoriiilor.

La fel, reclamantul Roman Morari a indicat că, pârâta SA „Servicii Comunale Florești” contrar legislației în vigoare, a dispus deconectarea de la sistemul de alimentare cu apă prin demontarea contorului și instalarea cepului, încălcând prevederile contractuale.

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 666,668 Cod Civil.

Prin hotărârea Judecătorei Florești din 10 noiembrie 2016, a fost respinsă ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de Roman Morari împotriva SA „Servicii Comunale Florești” cu privire la exercitarea obligațiilor contractuale.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 10 octombrie 2017, a fost respinsă cererea de apel depusă de Roman Morari și a fost menținută hotărârea Judecătorei Florești din 10 noiembrie 2016.

Pentru a ajunge la concluzia dată, instanța de apel, a reținut că raporturile între prestatorii de servicii de alimentare cu apă și de canalizare și utilizatorii acestor servicii, sunt reglementate de Regulamentul-cadru privind folosirea sistemelor comunale de alimentare cu apă și de canalizare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 656 din 27 mai 2002 și abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 722 din 08 iunie 2016. Pct. 76 din Regulamentul nominalizat, prevede termenul de 30 zile, pentru achitarea serviciilor de către persoanele fizice după expedierea facturilor/ avizelor de plată de către furnizor, iar pct. 78 al aceluiași Regulament, stabilește că neachitarea serviciilor, timp de trei luni,

acordă dreptul furnizorului de a deconecta rețelele consumatorului și de a sista, astfel prestarea serviciilor.

Succesiv, instanța de apel, a invocat că în contextul prevederilor art. 86 din Regulamentul nominalizat, în cazul în care consumatorul datornic, transmite obiectul altui utilizator, documentul, care stabilește modalitatea de achitare a datoriilor, se perfectează, cu participarea furnizorului. În situațiile, când un asemenea document nu a fost perfectat, noul utilizator va achita integral datoriile predecesorului față de furnizor în termenele convenite.

În atare circumstanțe, instanța de apel, a constatat că instanța de fond corect a stabilit că la procurarea bunului imobil, reclamantul nu a verificat datoriile la serviciile de alimentare potabilă cu apă și nu a întocmit un act de verificare cu participarea furnizorului.

Cu referire la prevederile art. 89 lit. g) din Regulament, art.15 alin. (1) lit. c), art.16 alin.(1) lit. d), art. 31 alin.(9) al Legii privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303 din 13 decembrie 2013, care stabilesc obligațiile și drepturile operatorului, precum și posibilitatea întreruperii furnizării serviciului pentru neonorarea obligațiilor de plată, prevăzute în contract sau care nu respectă condițiile de furnizare a serviciului, instanța de apel, a concluzionat că SA „Servicii Comunale Florești” sistând livrarea cu apă potabilă, a imobilului din str. V. Lupu, nr. 76/3, or. Florești, a acționat în limitele normelor legale enunțate, deoarece Roman Morari nu a achitat datoria acumulată, inclusiv pentru 38 m³ de apă consumați de către acesta.

La data de 02 ianuarie 2018, conform sigiliului oficiului poștal (f.d.156), Roman Morari, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 10 octombrie 2017, prin care a solicitat casarea acesteia și a hotărârii Judecătoriei Florești din 10 noiembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată a reclamantului Roman Morari.

În motivarea recursului, recurentul Roman Morari, a invocat că în contextul prevederilor pct. 46 din Regulamentul-cadru privind folosirea sistemelor comunale de alimentare cu apă și de canalizare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.656 din 27 mai 2002, în vigoare în anul 2014 în perioada de referință, furnizorul poate livra apă numai în baza unui contract scris. Astfel, odată ce a fost încheiat în acest sens un contract la data de 12 august 2013, în opinia recurentului, se atestă că a prezentat toate actele necesare, inclusiv că el este noul proprietar al imobilului, amplasat pe str. V. Lupu, nr. 76/3, or. Florești. La fel, intimata SA „Servicii Comunale Florești” a fost informată că dreptul de proprietate a recurentului, a fost înscris în Registrul bunurilor imobile.

Recurentul opinează că în raport cu prevederile pct. 51 și pct. 53 din Regulament, conform cărora până la încheierea contractului, urma să fie întocmit un proces-verbal de predare-recepționare a obiectului și la perfectarea documentelor de predare-recepționare, urma să se țină cont de actul final de verificare a achitărilor, între consumator și furnizor, ceea ce în speță lipsește. Se atestă că la momentul procurării

imobilul, recurentul nu avea careva datorii la serviciile de alimentare potabilă cu apă. Or, conform pct. 52 al Regulamentului, la perfectarea documentelor de predare - recepționare a obiectului, este necesar ca părțile implicate să țină cont de actul financiar de verificare a achitărilor, între consumator și furnizor, iar în procesul verbal să fie indicate și rețelele aferente de alimentare cu apă și de canalizare, care au fost în seama consumatorului.

Recurentul, menționează că furnizorul SA „Servicii Comunale Florești”, a încălcat procedura de sigilare din 24 aprilie 2014 și de deconectare din 27 iunie 2014, acțiuni, ce urmau a fi efectuate în prezența consumatorului, prin întocmirea unui act semnat de acesta, precum și procedura de întocmire a fișei a evidenței a consumului de apă, fapt reglementat în anexa nr. 1-14 la Regulamentul privind achiziționarea, proiectarea, instalarea, recepția și exploatarea aparatelor de evidență a consumurilor de apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1228 din 13 ianuarie 2007.

La fel, recurentul consideră că, atât prima instanță, cât și instanța de apel, urmau a se expune asupra tuturor obiecțiilor formulate în cadrul procesului. Soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare, nu poate fi menținută, deoarece este una neîntemeiată. Or, hotărârea trebuie să fie certă, completă, corectă, clară, consecutivă, convingătoare și concretă. Circumstanțele și probele constatate în cauză urmează să fie expuse în strictă consecutivitate logică. Respectiv, atât instanța de apel, cât și instanța de fond, judecând cauza, au analizat în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, precum și a materialului anexat la dosar, iar instanța de apel, nu a examinat, sub toate aspectele legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului. Contrar prevederilor art. 118 alin. (3) Codul de procedură civilă, circumstanțele expuse, nu au fost examinate de instanța de apel, deși, prezintă interes în soluționarea justă a cauzei, iar conținutul deciziei, nu este altceva, decât reflectarea concluziei primei instanțe, ceea ce suplimentar indică la examinarea superficială a apelului și constituie temei de casare.

Recurentul consideră că decizia recurată, urmează a fi casată, ca fiind emisă, cu încălcarea normelor de drept material. Or, rezultând din interpretarea art. 6 CEDO, pronunțarea de către instanțele judecătorești, a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești, de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentele invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs Spania, 21 ianuarie 1999).

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 10 octombrie 2017, iar conform sigiliului oficiului poștal, Roman Morari, a declarat recurs la 02 ianuarie 2018, (f.d.156).

Materialele cauzei atestă că potrivit scrisorii de însoțire, decizia contestată a fost expediată participanților la proces, la data de 04 decembrie 2017 (f.d.144) și a fost

recepționată de către recurent Roman Morari, la 07 decembrie 2017. Astfel, recursul se consideră a fi declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Roman Morari, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Roman Morari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Roman Morari.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

A considera inadmisibil recursul declarat de Roman Morari împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 10 octombrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Roman Morari împotriva Societății pe Acțiuni „Servicii Comunale Florești” cu privire la exercitarea obligațiilor contractuale.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan